

СМІХОВИСЬКО

Раніше удома всі називали мене Сміховиськом – це від поєднання смішинки і чудовиська. Я завжди голосно сміялася, і батьки казали, що мій сміх може заряджати усіх, як батарейка. І я любила вигадувати всілякі витівки. Навіть коли на мене сердилися – мама з татом казали: «Ух, ти ж наше Чудовисько-Сміховисько». І починали усміхатися.

А тепер у мене нове прізвище – Крижинка. Мама часто мене обіймає, легенько термосить, наче хоче відігрити.

Та на мені наче шари криги понамерзали. І гострі крижинки іноді колють тих, хто поруч. Ми живемо в новому домі. Не хочу розповідати чому. Від нашого попереднього життя в мене залишилося лише моє Левенятко-обійнятко – іграшка, яка завжди була зі мною в рюкзаку. Домашні капчики і піжама, щоправда, з неї я вже майже виросла. Нещодавно виявилось, що на мене

не налазять майже всі мої речі. Я і не помітила, коли стала такою високою. Завжди хвилювалася, що я – найменша, де б не була. А тепер – велика.

Нещодавно мені подарували телефон. Тільки поставили батьківський контроль на все, що там могло мене зацікавити. Це так несправедливо, коли тобі кажуть: «Ти велика», – а ставляться все одно як до дитини.

Раніше я завжди знала, що робити: бавилася своїми іграшками, малювала, майструвала, грала на піаніно, а зараз мені часто ліньки навіть вигадувати щось. І я кажу мамі: «Мені ну-у-у-у-у-у-у-у-у-удно». А мама сердиться. І ми сваримося. Ми тепер часто сваримося. І з кожною сваркою здається, що шар льоду на мені все грубішає.

Мама питає: «Що з тобою, моя Крижинко? Куди поділася моя тепла дівчинка?». А я не знаю. Просто хочу, щоб усе було як колись.

Учора ми ходили в гості. Поруч із нами живе сім'я – їх там багато, я навіть не можу порахувати, скільки людей поміщається в тій квартирі, і всі дуже галасливі. У них смачно пахнуло, мабуть, пирогом із яблуками – запах був таким знайомим. Теплим. Я ледь не розплакалася, коли зрозуміла – так колись пахнуло і в нас, коли всі ми були разом, коли були вдома... Не хочу згадувати.

Я схрестила руки на грудях і, здавалося, ще більше замерзла. І тут я побачила ІІІ – це була дуже дивна жінка. Напевно, її можна було б назвати бабусею, якби не її очі, і волосся, і щось незвичне в ході та одязі. Діти називали її бабусею. А в «бабусі» було фіолетове волосся, дивне намисто з різними звірятками і фігурками

з фетру. Вони були такими дивовижними, що я на декілька хвилин зависнула, розглядаючи їх. І ще вона була вбрана в довгу теплу спідницю, наче зроблену з клаптиків. Ця фіолетова бабуся уважно на мене дивилася.

– Привіт! Мій онук усі вуха мені продзижчав, розповідаючи про тебе. Бачиш – у цьому ось вусі вже дірка від його дзижчання, – показала вона.

– Це дірка від сережки, – не надто приязно сказала я.

– Мене можна називати бабуся, або тітонька Соля, або Соломія Ігорівна, – продовжувала дивна жінка.

Я не могла зрозуміти, що мене так вабило до неї. Якась незвична сила. Точно добра сила. Але не солоденька, вона не вдавала нічого, не загравала, не намагалася мені сподобатися. Просто була спокійною та привітною. І дивною.

Коли ми сиділи за кухонним столом, виявилось, що нас тут десятеро. Ми з мамою і татом. Фіолетова Соля. Четверо дітей. Я знала тільки одного з них – сусідського хлопчика, бо ми ровесники. А всі інші діти були молодшими й бешкетнішими. І ще були їхні батьки. За столом усі говорили водночас, сміялися, штовхалися, пили чай і ласували пирогом.

Я відмовилася – Соля уважно глянула на мене.

– Не любиш солодкого?

«Ну чому всі до мене чіпляються? – мовчки кричала я. – Я дуже люблю солодке. Я – солодкоїжка. Я можу з'їсти тонну шоколаду. І еклерів».

– Колись такий пиріг пекла моя бабуся, – вела далі Соля, – а згодом і мама. А тепер – я. Він пахне домом мого дитинства.